U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **KONREO, v. o. s.,** se sídlem Brno, Jana Nečase 1343/29, insolvenčního správce FAU, s. r. o., v konkursu, se sídlem Opava, Pekařská 1639/79a, zastoupeného JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem se sídlem Ostrava, Českobratrská 1403/2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2017, č. j. 22 Af 145/2017 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“), který je insolvenčním správcem daňového subjektu - FAU, s. r. o., v konkursu (dále jen „daňový subjekt“), podal dne 27. 11. 2017 u Krajského soudu v Ostravě žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2017, č. j. 41871/17/5300-22442-711492, jímž žalovaný zamítl odvolání daňového subjektu a potvrdil šest dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty vydaných Specializovaným finančním úřadem dne 7. 2. 2017.

[2] Usnesením ze dne 30. 11. 2017, č. j. 22 Af 145/2017 - 19, Krajský soud v Ostravě postoupil věc Krajskému soudu v Brně, což odůvodnil tím, že jakkoli stěžovatel vystupoval jako insolvenční správce daňového subjektu, ničeho to nemění na tom, že vystupuje vlastním jménem, a proto je sám žalobcem (navrhovatelem). S ohledem na skutečnost, že sídlo stěžovatele je v Brně, vyslovil Krajský soud v Ostravě svou místní nepříslušnost a postoupil věc Krajskému soudu v Brně jako soudu místně příslušnému.

[3] Stěžovatel napadl usnesení Krajského soudu v Ostravě kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že určení místní příslušnosti podle sídla insolvenčního správce daňového subjektu jde proti smyslu § 12a zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v relevantním znění (dále jen „zákon o finanční správě“). Pouze daňový subjekt je

v hmotněprávní rovině daňovým dlužníkem a nositelem všech práv a povinností vůči orgánům finanční a celní správy České republiky. Veškeré předcházející spory daňového subjektu byly koncentrovány u Krajského soudu v Ostravě. Smyslem § 12a zákona o finanční správě je, aby nedocházelo ke koncentraci jakékoliv agendy pouze u jednoho soudu. S ohledem na to, že pro výkon činnosti insolventního správce daňového subjektu s obratem vyšším než 100 000 000 Kč nebo s více než 100 zaměstnanci je vyžadováno zvláštní povolení, které má toho času 39 insolvenčních správců, z nichž 16 má sídlo v obvodu Městského soudu v Praze, a naopak např. jen 1 má sídlo v obvodu Krajského soudu v Plzni a po 2 má sídlo v obvodu Krajského soudu v Ústí nad Labem a Krajského soudu v Českých Budějovicích, odporuje výklad § 12a zákona o finanční správě provedený Krajským soudem v Ostravě záměru zákonodárce rovnoměrně zatížit krajské soudy v případech, kdy se daňový subjekt ocitne v úpadku a je mu ustanoven insolvenční správce. Nadto se insolvenční správce může nezávisle na vůli daňových subjektů měnit, čímž by mohlo docházet (i opakovaně) ke změně místní příslušnosti a bylo by tak nadbytečně zatěžováno soudní řízení. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] V mezidobí Krajský soud v Brně usnesením ze dne 21. 12. 2017, č. j. 29 Af 96/2017 – 25, žalobu stěžovatele pro překážku litispendence podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, neboť tutéž žalobu podal žalobce dne 27. 11. 2017 ve 22:36:01 hod. také u Krajského soudu v Brně; u tohoto soudu tedy byla podána dříve než u Krajského soudu v Ostravě, u něhož byla podána dne 27. 11. 2017 ve 22:36:40 hod. Usnesení nabylo právní moci dne 3. 1. 2018; kasační stížnost proti němu podána nebyla.

[6] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Nejvyšší správní soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

[7] Nejvyšší správní soud konstatuje, že jednou z podmínek, za níž může krajský soud rozhodnout o postoupení věci z důvodu místní příslušnosti podle § 7 odst. 5 s. ř. s. (Krajský soud v Ostravě v napadeném usnesení zřejmě v důsledku písařské chyby nesprávně uvedl § 7 odst. 4 s. ř. s. – pozn. NSS), je existence takového řízení, tedy skutečnost, že je řízení o této věci stále vedeno. Stejně tak Nejvyšší správní soud může o kasační stížnosti směřující proti usnesení krajského soudu o postoupení věci jinému krajskému soudu rozhodovat jedině tehdy, pokud řízení v postoupené věci stále probíhá a nebylo skončeno. Nemůže totiž posuzovat místní příslušnost krajského soudu k řízení o žalobě, bylo-li takové řízení pravomocně skončeno. Pravomocným skončením řízení před krajským soudem, jemuž byla věc jiným krajským soudem postoupena, tak odpadá předmět řízení o kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci, neboť Nejvyšší správní soud již nemá o čem rozhodovat. Tento nedostatek podmínky řízení je neodstranitelný (srov. obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 220/2014 – 17, a ze dne 31. 1. 2018, č. j. 5 As 331/2017 – 20).

pokračování

[8] Smyslem rozhodování Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení krajského soudu o postoupení věci místně příslušnému krajského soudu je ochrana jeho procesních práv v rámci probíhajícího soudního řízení. V nyní projednávané věci ovšem bylo řízení o žalobě stěžovatele pravomocně skončeno již dne 3. 1. 2018. To pro rozhodování o této kasační stížnosti znamená neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, neboť již není vedeno řízení o věci, která byla Krajským soudem v Ostravě postoupena Krajskému soudu v Brně.

[9] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[10] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 24. dubna 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu